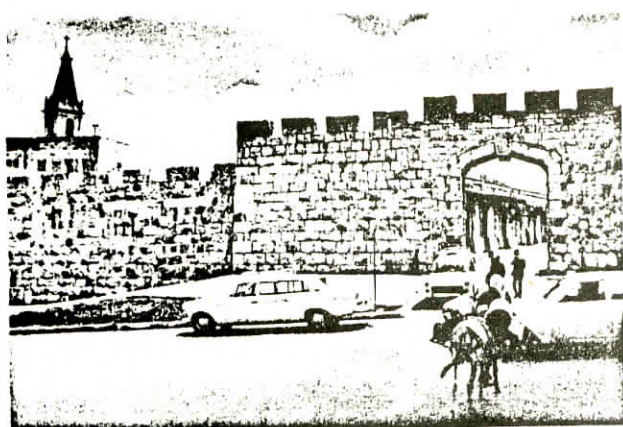
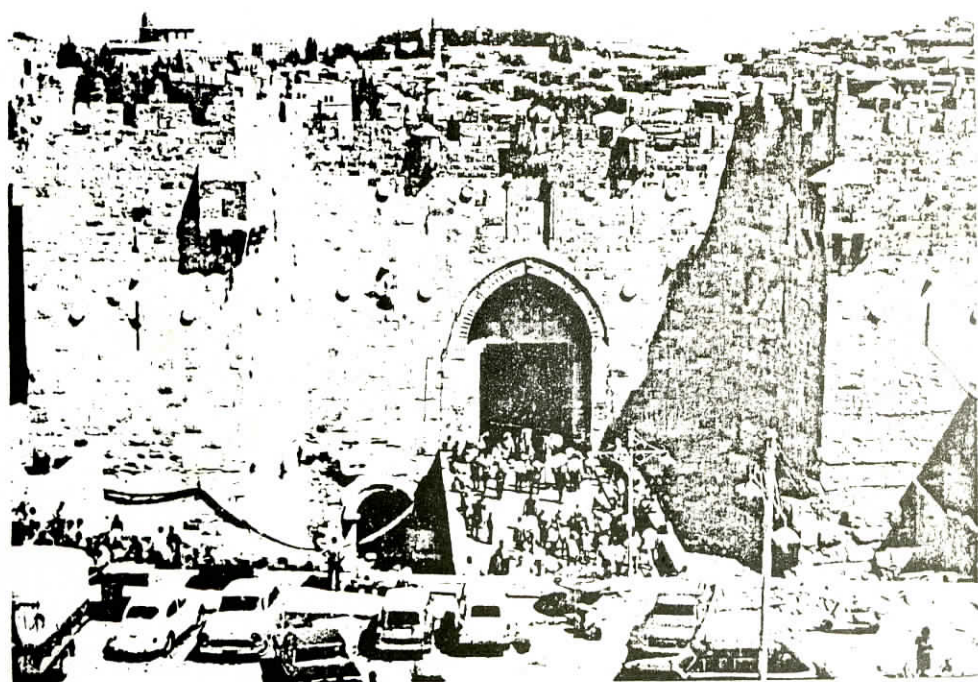

יום ירושלים

ל מ י - ה ו ל ד ת

- 4.6. גרשון שרק
יעלי פרנק
יערה איסטון
- 5.6. ג'ים ויטהם
פנינה ליפשיץ
אורי גולן
- 6.6. גב' אליס אפשטיין
אילה ג'קסון
מקס הירס
נרית אלמן
סיון כהן
טל סמברג (נכד)

8.6. קלייר אפשטיין (נכדה)

9.5. סיון בידק (נכדת משפ' אב)

10.6. לס גרשמן

גלעד מסר

מאור כהנא (נכד משפ' כהן)

ל מ י - נ י ש ו א י ל

- 4.6. בלה ואשר איילון
- 5.6. תמי ורודני ויטהם
- 7.6. זיוה ויוסי מלינה
- 8.6. הילדה והרי ברק
- 9.6. אורנה ודוד מימרן

ר ו צ י ס ל ה ו ד ו ת - - -

בשנת הבר-מצווה יש משימה שהיא "משאלה אישית".
השנה בחרו 7 נערים כמשאלתם האישית לסייר בבסיס
חיל-האוויר אי-שם.

הודות ליונתן ליפשיץ, שאירגן את ביקורם והדריך
אותם בבסיס הנ"ל, החבר'ה זכו בחוויה מרגשת וחד-
פעמית.

כולנו תקווה שבעתיד יהיו לנו עוד 7 טייסים -
ושוב תודה ליונתן ליפשיץ על הכול.

על החתום: אייל, איתי, עופר, עדי, עודד, דותן מ.
ורביב

טעות! טעות!! טעות!!!

מחסן הבגדים פתוח ביום ו'

עד שעה 15.00, כמובן, ולא

כפי שהיה כתוב.

(הרבה סליחה עם כל מי ש-

"כואב לוי" "אכפת לוי"

ו"מפריע לוי"...)

ובכלל, על מבול הטעויות,
במיוחד ב"מה נשמע" לפני שבוע,
ס ל י ח ה.

אבל, מעז יצא מתוק:

שתי חברות כבר התנדבו
להגיה את העלון בעתיד!

מה נשמע ?

ה ל ו ! מה נשמע? לא שמעתי כל כך הרבה השבוע. אז קדימה...

- * ביום ג' היתה מסיבה לאולפן "אורן" - המחזור השלישי המסתיים עכשיו. לאה מספרת שזאת היתה קבוצה ברמה גבוהה, והמחזור הבא יתחיל בספטמבר.
- * מקיבוץ לוחמי הגטאות הגיעה משלחת לבדוק ולהחליף דעות בנושא התלוננים. הם חושבים על שינויים במערכת החינוך שלהם, ומעוניינים בשיטת התלוננים כמו שיש לנו. (ראה גם כתבה בנושא בגליון זה - המערכת).
- * עישוב - רפי מספר שיום ד' הוא היום האחרון. היה מאוד מוצלח, בהשתתפות גדולה. הוא מקווה שלא נצטרך גיוסים לתקופה ארוכה.
- * בוב ואן, הוריה של קרול ב., עזבו השבוע וחזרו לארה"ב, כי אן לא יכולה להתרגל לאקלים. חבל שאחרי לימודי אולפן לא נשאר יותר זמן. אנו מקווים שיסתדרו בחזרתם לשם.
- * מפי איתן ג.: הרבה תודות לבנות ה'נעורון', שעמדו במשימת ה"לוגינג". "לוגינג" זהו העברה של צילומי סרט לשפת הכתב, ומדובר בסרט על בתו שחר. עכשיו ניתן יהיה להתחיל בכתיבת תסריט ועריכה של הסרט. המון תודה ממשפחת גדליזון ומצוות הסרט.
- * סוף סוף נפתח הסטודיו של מרקי לציבור הרחב. מכיוון שבשבועות הקרובים (הכוללים גם את 'שבועות') יהיו הרבה אורחים כדי לבקר בסטודיו, לראות, להנות ואולי גם לקנות. כל מה שצריכים לעשות - להרים טלפון למרקי והוא יעמוד לרשותכם בכל שעות היום והלילה (כמעט!). הביאו את אורחיהם לגלריה.
- * פרל בבית חולים בצפת. תחזיקי מעמד, תנוחי ותבואי כבר הביתה.
- * הסידור החדש עם חברת החשמל (הפסקה של שלוש שעות 5 ימים בשבוע) לא יתחיל השבוע. המו"מ עדיין נמשך.
- * סוף טוב! אווירה טובה! נהנו בקבלת פנים של דורי ואפרת בשבת. אלזה זורחת, ואדם מאושר. בין האורחים היו הרבה אוסטרלים ואנשי צוות מ"עמק החולה". היה נחמד לשמוע את רפי מזמין את ג'וני לדבר, מזהיר אותו "בקיצור", ודווקא ג'וני החליט, אולי בכל זאת לא לקצר. איך הסתדרתם אחר כך?
- * חתונות! חתונות! ג'ון ודבי מתחתנים באנגליה ב-4/6, וב-16/6 נקיים ערב חברתי. יונתן לפשיץ ונטע - (לא! יש עוד נטע!) יתחתנו בקיבוץ ב-17/8. יפעת ברור תתחתן עם שלמה ממשגב עם - ונקיים ערב חברתי ב-24/8. תמשיכו.... תמשיכו.... יש הרבה שמועות, אבל הכל עזר לא רשמי!

לכולם שבת שלום! שבוע טוב!

שלכם, נטע

ע ל ב י ק ר י בצרפת

יצחק גולן

- יצאתי בשליחות המועצה האזורית ומכללת תל-חי, והיו לנסיעה שלוש מטרות:
- ביקור במושבת "הוט-גרין" שבדרום-מערב צרפת. בשנה שעברה המועצה האזורית הגליל העליון כרתה איתה ברית "ערים תאומות" ונשלחתי לשם כ"מתאם פעולות הברית".
- טיפוח קשרים קיימים ונסיון ליצירת קשרים חדשים עם אנשים וגופים שונים, במטרה לגייס משאבים כספיים, הדרושים להמשך פיתוח מכללת תל-חי.
- כאחראי על בית-הספר להשכלת מבוגרים בתל-חי, הסתכלות על הנעשה בתחום זה בצרפת.

(א) ברית ערים תאומות. הדבר המרשים ביותר הוא גודלו ועושרו של האזור: כ-900,000 תושבים, מהם כ-400,000 בעיר טולוז השוקקת, ומהם 70,000 סטודנטים! תעשיות וטכנולוגיות מהמתקדמות בעולם. הרי הפירינאים בדרום עם פסגות מושלגות, נופים מלאי הוד ואתרי סקי ומרפא מקסימים. הנהר הגדול גרין ויובליו הרבים משקים את האזור לאורכו ולרוחבו, ויחד עם האקלים הנוח יוצרים תנאים טבעיים לחקלאות מתקדמת ומשגשגת. הכול יש במחוז הוט-גרין, גם צרפתים ידידי ישראל וגם יהודים אוהבי הגליל. ויש, איפוא, אי-התאמה בולטת בגודל וביכולת בין התאומים וקשה מכול הוא ההבדל בין הדינמיות וה-אופטימיות שלהם ובין רוח הנכאים השוררת אצלנו. לפחות כדאי לדעת ולזכור שיש מי שמוכן ומסוגל לעזור בשטחים רבים.

מלבד ההיכרות עם המחוז ומוסדותיו, השתתפתי בהפגנה של הקהילה היהודית נגד פגישת מיסרן-ערפאת (מתוך סולידריות ולא דווקא משכנוע עצמי), הייתי המלווה של משלחת שחיי-נים שלנו שהשתתפה - בכבוד - באליפות המחוז וייצגתי את המועצה האזורית שלנו בחגיגת יום העצמאות ה-41 של מדינתנו, בה הופיעה גם מקהלת הגליל העליון ובה שישה מחברי כפר הנשיא.

(ב) תל-חי כאתר היסטורי, הנושא משמעויות וערכים מצד אחד, והמכללה כמוסד השכלה מצד שני, משמשים דגלים יעילים לשכנוע ידידים, ברחבי העולם ובצרפת, לפעול למען גיוס עזרה ומשאבים כספיים לפיתוח. ביקרתי בכמה מקומות, שבהם יש לנו תורמים ו"אגודות ידידי תל-חי".

דווקא על רקע המצב והאירועים בארץ חשוב, ואפילו נעים, לבוא לחוגים אלה עם מסרים שונים כל-כך מן הדימויים שדבקו בישראל לאחרונה: השכלה ודעת, קידום האדם באשר הוא אדם, גישור פערים, אחווה בין מיגזרים ועמים - ערכים אלה מתקבלים יפה, במיוחד בארץ כמו צרפת, הרואה עצמה עדיין כסמל החופש והשוויון בעולם. הדימוי העצמי הזה מופרך במידה רבה, ובכל זאת המסרים עדיין "מדברים". אין קושי מיוחד להקים "אגודות ידידים" נוספות וההצלחה היא באופן ישיר תלויה בעבודה המושקעת.

(ג) תחת הנהגת המפלגה הסוציאליסטית ונשיא המדינה, מורגש בצרפת שידוד מערכות בעל עוצמה רבה: קידום טכנולוגי בכל התחומים, הכנות לקראת פתיחת הגבולות ב-1992, רצון עז להוביל את אירופה בעידן המודרני וכו'. ... האוריינטציה היא לשינוי מבנה ולשינוי חשיבה. מחברה ומשק, שהיו מושתתים על האינדיבידואליזם הצרפתי המסורתי, עכשיו יש לראות הכול בגדול. המטרה אינה עוד העיר או האזור, אלא אירופה והעולם. הלימודים והמקצועות חייבים להתאים לדרישות התקופה והטכנולוגיה. מדברים יותר ויותר אנגלית, יותר ויותר צרפתים לומדים בארה"ב ומשתלבים בכלכלה האמריקנית. התחושה היא של הת-קדמות ודינמיות וסכומי עתק מופנים להסבה מקצועית, התאמת תוכניות לטכנולוגיות, עיצוב תוכניות ייחודיות לאוכלוסיות חלשות ולצרכים ספציפיים. יש בהחלט מה ללמוד שם, ובעיקר: כוחו של שינוי.

הנחיתה בחזרה, אל הדאגות ואווירת הדיכאון שלנו, היא קשה. אבל טוב לדעת שיש לנו ידידים, ויש מה וממי ללמוד - כולל האמונה בעתיד.

בחירת מזכיר התק"ם

לקראת המפגש באיילת השחר
מחר (שבת) בערב.

במושב השני של הועידה הראשונה של התק"ם שהתקיימה בנצח סירני בינואר 1986 הוחלט, "שלהבא יכהן רק מזכיר אחד בתק"ם".

ידוע בודאי שעד עצם היום מכהנים שני מזכירים שכל אחד מייצג את הזרם שלו לשעבר. אהרן ידלין האחד וישעיהו פרי(שושיק) הקבוצה המאוחד.

לכן נצטווים הפעם לבחור מזכיר אחד בלבד. עובדה זו ממחישה עד כמה אחד שתי התנועות התקדם. ובכמה פחתו החששות שלוו את התנועה מאז הקמתה.

4 מועמדים מציעים את עצמם לתפקיד רם זה.

ועדת ההצעות יושבת על המדוכה זה מספר שבועות, ודנה אם אכן תאמץ לעצמה את ארבעת המועמדים או תמליץ על אחד או שניים בלבד. היא גם תקבע את הפרוצדורה לבחירת המזכיר. סבוב אחד או שני סבובים.

היו למעשה 5 מועמדים, אך מקס ברוך מנהל מפרו מהגושרים הוריד את עצמו מהמרוץ לפני שבועיים.

הייתי רוצה לתת קצת רקע תמציתי לארבעת המועמדים:-

1. מוקי צור

חבר עין-גב בן 51 חניך הנוער הע/בד. נסע הרבה בילדותו עם הוריו. אביו יעקב צור היה סגיר בצרפת ובדרום אמריקה, ניהן בכשרונות ספרותיים, מחנך, חוקר מעולה של העליה השנייה, כתב שלשה ספרים - קו פוליטי מתון אך לא מוגדר. היה בשליחות בארצות הברית - מוכר מאד בכלי התקשורת. רואים בו אידאולוג התנועה. נתמך על ידי הממסד כמו אהרן ידלין, סנטה יוספטל.

2. יהודה הראל

יליד קבוץ מנרה, חבר מרום הגולן ומקימה - חבר לובי הגולן ובשעתו יחד עם שמעון שבס חבר בלובי נגד החזרת ימית. לפני 3 שנים יצא במלוי נגד הנהגת התנועה בסיסמת "הקבוץ האחר השונה" והרצה על כך ב"ינרים רבי משתתפים. דמות שנויה במחלוקת אך בעלת השפעה רבה. היה רוצה להבחר על ידי חברי כל קבוץ וקבוץ ולא במרכז על ידי נציגי הקבוצים.

3. דובי הלמן

יליד גבת, בן 54 מייסד קבוץ אילות בערבה. חבר, זה מספר שנים, בקבוץ יטבתה, מח"ט בצנחנים, עבר צבאי מפואר - היה ראש המועצה האזורית בערבה. הגה תכנית נרחבת לפתוח הערבה ושלוב אזורי בין אילות, הקבוצים והמושבים. מזכיר פנים בתק"ם זה יותר מ-3 שנים. איש ארגון וכלכלה מובהק, מחוספס אך משפיע - יש שטוענים שאסור לבחור במשהו מחוץ הממסד

ולהאריך את גיוסו בעוד קדנציה נוספת - זה נוגד את עקרון הרושציה - ובודאי שמזכיר התק"ם חייב לייצג נורמות של אתיקה המקובלות בתנועה. נתמך על ידי שושיק, אבי רון והמסד הכלכלי.

4. דג'ן - אהרן דגן

בן 56, חניך התנועה המאוחדת, הצטרף עם הגרעין לקבוץ נוה איתן בעמק בית שאן, איש משק וכלכלה למד פילוסופיה באוניברסיטת תל אביב.

היה מרכז אגף כח אדם באחד הקבוצות והקבוצים. ומזכיר פנים באחד ואחר כך בתק"ם עם אחד שתי התנועות ביחד עם מזכיר התנועה דאז, מוסה חריף ז"ל.

הוא היה בזמנו ממתנגדי האחד. אך כשהוחלט עליו עשה את הכל למען הגשמתו.

היה מועמד למזכיר לפני 4 שנים אך נפל בהפרש של קול מול אהרן ידלין.

אחד מהמאפיינים שלו - ישר כמו סרגל.

חברים הרוצים לשמוע ולשוחח עם המועמדים יכולים להיפגש עם לפחות שלשה מהם - יהודה הראל, מוקי צור, דג'ן באיילת השחר במוצאי שבת זו.

ישראל אבידור

ק * ל * י * ט * ה

ביום שלישי, 6/6, תגיע משפחת סילבי ואורי לאופר

מנהריה לשבוע אירוח-קליטה.

למשפחה שלושה ילדים:

עמית (12), ליאור (8), ורעות (6).

אנו מאחלים למשפחת לאופר שבוע מעניין ופורה.

ועדת הקליטה

המקשר: זאבי ניצן.

"אלו, אלו - נאע!"

(על משקלו של סרט הטלוויזיה על המחנת הצרפתית)

בסרט הנ"ל מדובר, בין היתר, על חיפושים אחרי אוצר בצורת ציור של המדונה, שנקרא לו לצורכנו כאן "האמת". ז.א. ציור=אמת. ובכן, בסרט כולם מחפשים את הציור שממנו עשו עותקים מזויפים וכולם עוסקים, מדברים ומחפשים את הציור האוריגינלי. איש כבר אינו יודע, איזה הוא המוצר האמיתי ואיזה הוא סתם דבר מזויף. מה עושה אנדריי, בעל הפונדק, שהוא איש הקשר של המחנת?

במעלה הגג שוכבת סבתא במיטתה. הוא הולך ומרים את קצה המטה עם הסבתא ומוציא מתחת ריצפת ה"בוידעם" מכשיר-קשר פרימיטיבי, כדי להתקשר עם ההנהגה העליונה של הכוחות המאוחדים בלונדון, לשם קבלת אינפורמציה עדכנית על הציור האמיתי.

מובן שהקשר לקוי בחסר ואינו פועל כראוי ואנדריי נשאר ללא תשובה מספקת. וכל-כך למה? כנראה היה קו טלפון ישיר בין פריס ללונדון, שאנדריי לא ידע להשתמש בו, ואילו ידע להיעזר בקו זה - כל בעיותיו היו נפתרות.

אולי אפשר ללמוד לקח מן הסיפור המשעשע הזה?

בדרך אגב, חברים בדרך-כלל יודעים להשתמש בטלפון הישיר.

שמואל ח.

א י ר ג ז ז ת ל ת ו נ י ס ב ח ב ר ת ה נ ע ו ר י מ *

בקרב תובא לאסיפה הצעה לחלוקת חברת הנעורים לתלתונים: תלתון המורכב מכיתות ז', ח', ט' הנקרא "נעורון" ותלתון המורכב מכיתות י', י"א, י"ב, הנקרא "נעורים".

מטרת כתבה זו היא להבהיר את הנמוקים שהביאו אותנו למסקנה, שיש יתרון בשיטה המוצעת.

א. ה"נעורון", במתכונתו הנוכחית, כולל את כיתה ז', העסוקה מאוד בשנת הבר-מצווה, ובכיתה ח' אין מספיק ילדים כדי ליצור חברה רחבה.

ב. קיימת ב"נעורון" תחושה של תחנת רכבת וחוסר יציבות, כיוון שכיתות ז' וח' נמצאות יחדיו רק שנה אחת ואין זמן ליצור מרקם חברתי.

ג. כיום ישנה רק מלווה אחת ל"נעורון" (תמר ק.), שחלק ניכר מזמנה מוקדש לבר-מצווה וחשוב מאוד, לדעתנו, שלא יהיה עובד בודד בשטח.

הערה: החלוקה לתלתונים אינה דורשת תוספת ימי עבודה, היא רק מצריכה חלוקה שונה במערך כוח-האדם בחברת הנעורים: במקום שני ימי עבודה ב"נעורים" ואחד ב"נעורון", השאיפה היא ליצור איזון ולהסתפק ביום עבודה וחצי לשני תלתונים.

ד. מבחינת הגיל, הבגרות האישית וארגון בית-הספר לפי חטיבת-ביניים וחטיבה עליונה, מתאים יותר לכיתה ט' להשתלב עם כיתות ז' וח'.

ה. בקרב כיתות י"א וי"ב קיימת תחושה, שעדיף להן להיות חברה יותר אחידה ופחות רב-גילית.

ו. במתכונת הנוכחית כיתה ט' עדיין בבתי ההורים וזה מפריד אותם משאר הנערים ב"נעורים". בתוכנית המוצעת תשולב ההצטרפות ל"נעורים" במעבר לחדרי הנעורים. כך נוכל ליצור ב"נעורים" חברה מגובשת יותר ומקוויים - גם פעילה יותר.

יש לציין שברוב הקיבוצים הסידור המוצע פועל ונחשב לדגם מוצלח ומומלץ. ברור לנו, שהישארות כיתה ט' ב"נעורון" מעניקה יתרונות רבים לחברת הנעורים בכללה ולא גורמת לקשיים כספיים וחברתיים.

אנו מאוד ממליצים ששיטה זו תיושם בשנה הקרובה.

המלווים וועדת נעורים

* בשנים האחרונות ועד עכשיו היתה החלוקה: כיתות ז'-ח', וכיתות ט' - י"ב'

בנינו לבין עצמנו

במראה מעקמת

בתקופה שלא לפני הרבה זמן, כשהתענוגות היו פשוטים יותר, היה בכל לונה-פארק ביתן קטן, שממנו בקעו גלי צחוק כמעט היסטריים. הביתן, שנקרא "אולם המראות", הכיל מראות מעקמות מסוגים וגדלים שונים, וכל מי ששילם את דמי-הכניסה - כמה פרוטות - היה יכול לראות את דמותו הוא המעוקמת והמעוותת ניבטת אליו. פעם היה שמן וגמד, פעם ענק ורזה, פעם בעל עין מאימת, פעם בעל ידי גורילה... זה היה בידור מצחיק ולא מזיק, שהושג במעט כסף ומי שנכנס ידע שמה שהוא רואה איננו משקף שום מציאות. אולי זה לא נכון בעצם, כי אילו היו יותר פסיכולוגים בתקופה ההיא, יתכן שהיו מז-הירים שלא ייכנסו מי שדעתו חלשה עליו, פן ייגרם לו זעזוע עמוק. כמו שאמר הפסיכולוג הלמוט שלופפלאצל: "בעולם של עיקומים מי שעומד ישר הוא נכה".

מי שקרא את מאמרו של מיכאל כהן מלפני שבוע והאמין לכתוב חייב להיות מוכה ייאוש, אם הוא לא שם לב לעובדה שמיכאל מחזיק בידו מראה מעקמת. אם מה שכתוב בו משקף את המציאות, אין סיבה שאדם צעיר ושפוי יבוא להצטרף לקיבוץ, שהוא בסך-הכל "מילה שיכולה לבטא קשת רחבה של שיטות התארגנות". הזקנים, הקרואים ותיקים בלשון המקומית העתיקה, ימשיכו לחיות בקיבוץ, כי אין להם מקום אחר והדבר היחיד שיש לקיים בו הוא "רמת חיים שווה לכל חבר, ללא יחס ליכולת או לכישורים שלו". בסוף המאמר גם העיקרון הזה הולך עם הרוח, כי "בסוף גם האחריות לשוויון רמת החיים תיעלם". בשביל מה לחיות כאן?!

העובדות של 41 שנות קיומו של קיבוץ זה מציינות תמונה אחרת. מצאנו דרך, גם בשנות מצוקה, להקצות סכומים נכבדים לצורכי חברים חולים, ולחברים שנזקקו לעזרה נפשית. לא שאלנו מי חולה באמת ומי נזקק ובמציאות מנצלי השיטה הרעה היו מעטים מאוד. מעולם לא דרשנו שכל אחד יתרום בעבודה בתרבות או בחברה לפי נורמה, תקן או הספק. וכל הדיבורים האלה על "היטשטשות הגבולות בין חוסר יכולת לעצלנות אנוכית" דומים לפטפוטי זקנים שוטים, שמשוטטים ברחובות לונדון ומכריזים בקול חלוש ובפלאקט "חיזרו בכם - סוף העולם מתקרב!"

היוונים העתיקים, שאמרו הרבה דברים שסתרו זה את זה, אמרו גם "אלה שהאלים מבקשים להמית הם משגעים תחילה". מי משגע את מי כאן?

אין ספק שכיום יש נזק שנגרם ע"י חברים רשלנים - לא מכבים נורות חשמל, מפעילים מזגנים ללא צורך, משקים דשא פעמיים בשבוע בחום היום - לא מפני שהם דורשים את רעת הקיבוץ, אלא מפני שאין מודעות בציבור לכמות הכסף המבוזבזת. לא יודעים כמה כסף נורת חשמל של 100 ואט שורפת במשך שעה, ובאותה מידה לא השכילו פרנסי יישוב זה למצוא שיטה להדלקת מנורות המדרכה בשעה הנכונה ולדאוג שבמפעל ועל-יד המוסך וחדר-האוכל יכובו הפנסים החזקים, שלעיתים דולקים במשך היום. בשיטה של העברת הכול לתקציבו של החבר (ומי אומר שבריאיות וביטוח וחינוך ובדק בית ומי-יודע-מה לא ייכלל בו) נגיע לשיטה הברוכה שבה הקיבוץ ישלם לחבר משכורת (לפי תרומתו) והוא יחיה בזה. מה יהיה השוני בין זה לבין מה שמקובל בעיר - השד יודע.

אולי יש חברים שהאמינו או ציפו שבקיבוץ נוכל לתת "תמיכה נפשית" מלאה אחד לשני. אבל גם זו שטות, כי מי יכול להיכנס לנבכי נפשו של הזולת? הקיבוץ ניסה להיות חברה צודקת יותר, איכפתית יותר, אנושית יותר, שוויונית יותר והוא הצליח להשיג הרבה מיעדים אלה. ברגע שהקיבוץ ייהפך ליישוב כפרי, שמשלם שכר חודשי לאלה שעובדים בו ומחייבם בחשבונות חשמל, מים, גינון, ארוחות במסעדה, חינוך, טיפול שיניים, אישפוז וכו', גם איכות החיים שמשכה את הפחות אידיאליסטיים אליו (אל תהיה לחוץ - בוא לקי-בוץ) תיעלם.

רק בדבר אחד צדק מיכאל, באומרו ש"בעיות משבר כלכלי נתנו הזדמנות לקפוץ על עגלת השינויים". וזו סיבה לשינוי? ואלה פתרונות?

(המשך בע' 9)

הערות עידוד ונחמה

* חלק מהשאלות של נטע (כתבה מלפני שבוע) מחייבות תשובה עניינית ויש לקוות שצוותי החירום יענו בהקדם. לפעמים אלה שמוסרים מידע בכתב או בעל-פה חושבים שיצאו ידי חובה אם דיווחו לציבור. מה שחשוב הוא האינפורמציה הרלוונטית - לא שהמוסך מקבל מכוניות מבחוץ לתיקון, אלא כמה מכוניות ומה הרווח; לא שיש מכון תערוכת שמוכר לקיבוצים אחרים, אלא לכמה ומה כל זה שווה...

* חבל שאדי איננו זוכר את מה שהיה, כשהוא זועק "געוואלט!" בין תחילת 1950 לסוף 1951 עזבו את הקיבוץ הזה שלוש מחבריו! מ-180 חברים בתחילת התקופה ירדנו ל-120, וכשראשוני חברי גרעין ה' הגיעו ב-1957 היו קצת למעלה מ-100 חבר וחברה בכפר הנשיא. ומה לעשות, כשרוח שטות מנשבת בין צעירי הקיבוץ? בטאוני הקיבוץ מבשרים שיש משבר בגילאים 30-40, שמרגישים שאם לא יממשו את עצמם יאחרו את המועד. בטאוני התנועה שוכחים להסביר, מה יהיה כשמי שמתממש בעיר יצטרך לשלם תוספת עבור טיפול אורטודנטי לבנות, תשלום נכבד בעד החינוך האפור, ומה יקרה, אם חלילה אחד יחלה ויזדקק לאישפוז. בוודאי יפנו להורים שנשארו בקיבוץ, יבקשו עזרת קרובים... ובכלל, מה כל הבהלה הזאת? למה לא צוהלים על אלה שחוזרים אלינו ומתכננים לחזור?

פינת הבנייה

שאלה: מה יהיה עם פינת הבנייה בתקופה שאין בנייה?

תשובה (מפי גנרל - לשעבר - אולג קומטשאנקו-גבינאשווילי, ראש הפרטיזנים באזור ראש-פינה): א. מי אומר שלא תהיה בנייה? ב. יש בנייה מחתרנית פרטיזנית, כמו שכתוב "איש תחת שפכטלו ותחת שק-המלט שלו. ג. יש בנייה בחלום - כמו שאמר הפילוסוף היווני פפרמנטס "אם אני חולם אני בונה". וכמו שהוסיף חברו ומאהבו קטראקים "אם תרצו, אין זו חבלה".

שאלה: מדוע ממשיכים ליפול חלקים של התיקרה האקוסטית בחדר-האוכל?

תשובה (מפי החבר גרשון יורדי, מומחה לדברים שנופלים ועושים רעש בלילה): א. ברצונם של בוני חדר-האוכל ומתכנניו להוכיח שחוק ניוטון מס' 4 "התפוח לא נופל אחר מן העץ ממנו נזרק" עדיין שריר וקיים. ב. זאת הוכחה שחדר-האוכל, כמו שאר הבנים בקיבוץ, עדיין שוקע אט אט באדמה. יש חלק ששוקע יותר מהר ויש חלק ששוקע יותר לאט. ג. מה רע בחלקי תיקרה שנופלים? תיקרה סתמית נורא לא "אין". כיום כולם הולכים על דינמיקה תקרתית.

פינת דודה ינטה

- לדודה ינטה שלומות, ברצוני להציע כמה שמות ל"צימר" ומקווה שתפרסמי את הצעותי: הצעה א': מלוננונון - מלון 4 הנונים - שם שבטח ימשוך אניני טעם. הצעה ב': "מלון אל ג'וקו" - סגנון ספרדי. הצעה ג': פונדק הרוחות - יהיה פופולארי בחברה להגנת הטבע. הצעה ד': חאן ינטה (על שמה של דודה ינטה, אם תסכימי). הצעה ה': מלון השטריימל הרוקד - סגנון חסידי עם קניידלעך וטשולענט. על החתום - מעריצה.

למעריצה הבלתי-ידועה: אני מתרגשת, נפעמת - פשוט יש לי בעיות נשימה. איזה שמות פנטסטיים ומקוריים, במיוחד "חאן ינטה".

- לדודה ינטה ברכות. מדוע מתעלמים זגגים בקיבוץ מן התמרורים המחייבים נסיעה אי-טית, כמו 20 קמ"ש וכד'? על החתום: ראובן תלת-אופן.

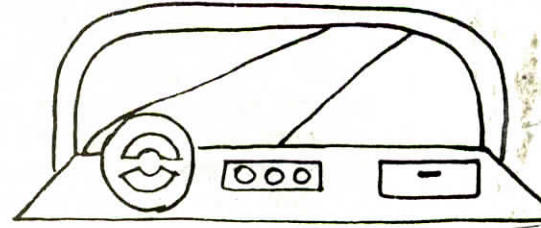
לראובן היקר, נדמה לי שישבנו על ספסל הלימודים בסמינר למורים בתל-מונד לפני שגנבו את החור מן הגרוש. ולשאלתך: נהגי הקיבוץ יודעים שהתמרורים האלו מיועדים לאלה שלא חיים בקיבוץ זה - לחבר קיבוץ יש זכויות. סיבה נוספת היא שחלק מאלו שנוהגים באוטומובילים אוהבים לעשות דווקא להיפך, והסיבה העיקרית היא שתמרורים כאלה הוקמו לפני תקופת החירום, רק מה שצוותי החירום חושבים או מדמינים תופס.

שבת שלום
א ד י ק

טיול שבת

המשך מלפני שבוע....

רג'י פרלסון

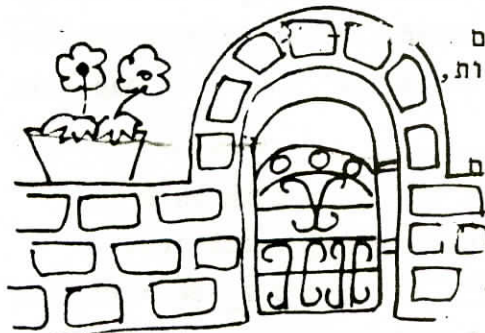
האם ישיבה, או חזרת בזרועה המגובסת, ונאנחת בשקט. את הגבס שלה כבר החליפו 4 פעמים מאז התקרית והיד עדיין לא החלימה. הטיפולים לא נעשו בכפר סבא, אלא בבית"ח במזרח ירושלים, בחינם.

בינתיים התמלא החדר בצעירים, צעירות וגברים מבוגרים. אלה שלא הספיק להם חלל הסלון מילאו את המרפסת, בעוד אחרים עומדים על המדרגות ומאזינים. הוגש לנו קפה, לאחר מכן תה, וכל המעוניין נשא שאלותיו או תשובותיו, ואלה תורגמו, במידת הצורך, ע"י הבחורות מכפר טירה, כך שהכול יבינו זה את זה. אחת מקבוצתנו הביאה השמקול קטן והקליטה את הנאמר. רבים דיברו, ברצונם שנשמע על חוויותיהם תחת הכיבוש הישראלי. סיפרו על התפרצויות-לילה אל הבתים, כשהחיילים בועטים בדלתות ובני הבית מצווים לעמוד בחוץ באוויר הקר, בעוד הבתים נסרקים בחיפוש אחר מפירי-סדר וזורקי-אבנים.

ניר שאל, אם אי-פעם ראו חיילים שהתנהגו "בסדר". הם ענו שכמה היו פחות רעים ושה-אכזריים ביותר הם הדרוזים במשמר-הגבול.

נערים, שלא נמצאים יותר בבתי-הספר משום שאלה נסגרו כולם לפני יותר משנה, נרד-פים ונורים בהתפרעויות ולרבים מהם ישנן צלקות, כהוכחה. הם לא הכחישו שזרקו אבנים וקיללו את החיילים. זה מפיג את השיעמוס - זמה עוד יש להם לעשות מלבד זאת?

לפתע, ללא סיבה נראית לעין, קמו כל הגברים ויצאו במהירות ובשקט את החדר. נותרנו עם האם, שתי בנותיה והמלוות מטירה. נראה שצופה מהגג חשב שמתקרב לכאן סיור של צה"ל והזהיר את הגברים. אסור להתקבץ בחבורות, ולכן הם יצאו. על כל פנים, היתה זו אזעקה-שווא וכולם שבו תוך דקות אחדות.

החדר התמלא בעשן - נראה כאילו כל הגברים הערבים מעשנים - ולאחר כשעה יצאתי אל המרפסת שבראש המדרגות, לנשום אוויר צח ולשוחח עם הנערים והילדים שם. הם שמחו על המאזינה האוהדת ותיכף נאסף בחוץ קהל גדול יותר מאשר בפנים. הם לא היו בדיוק ילדים, אלא צעירים וחלקם בגיל ביה"ס התיכון, אולם מחוץ לביה"ס זה זמן רב. רבים מהם עבדו בישראל. היו להם שם ידידים והם מדברים עברית טובה. כמה מהם למדו בעבר על-מנת ללכת לאוניברסיטה וידעו מעט עברית. כולם דיברו בלי פחד, צחקו הרבה, עישנו הרבה, התרברבו הרבה, בדיוק כמו כל קבוצת בני-עשרה. אולם הם מתוסכלים מאוד ודיברו על השלום באופן נואש יותר מכל ישראלי בגילם. המלחמה היא גיהנום עבורם ומשפחותיהם. אין ביחסם, אין עבודה, אין מזון. אין כסף ואין עתיד נראה לעין.

נתתי לנערות סרטי גומי לקשור שערן, ואחת מהן נתנה לי פיסת גלעין אבוקדו, מגולפת בצורת מפת ישראל וצבועה בצבעי דגל פלסטין. בתוך החדר כולם עמדו ושוחחו בערנות - ביקורנו עמד להסתיים ולכל אחד יש עדיין מה לומר. המחזה דמה למועדון חברים בקיבוץ. לאחר אסיפה שנויה במחלוקת, כשהאנשים עומדים ומשתהים, לא רוצים עדיין ללכת לבתיהם.

נכנסתי ונתתי לאם צמח גרניום בעציץ שהבאתי מהבית, והיא חיכה. את תיק המזון הכנסתי למטבח והאחיות הודו לי. בדרכי החוצה נתתי כמה כובות שהבאתי לילדות הקטנות שהשתייכו למשפחה - אינני יודעת באיזה קשר. הן התרגשו והראו את הכובות לשאר הילדות, שקינאו בהן.

ברחוב היו עשרות של ילדים שליוו אותנו בצאתנו ועימם מבוגרים רבים. רבים לחצו את ידינו, רבים נופפו לנו, החוו את סימן ה-V הפלסטינאי, חיכו, הזמינונו שנבוא שוב והביעו תקוותם לשלום שיבוא בקרוב.

(המשך בע' 11)

עזבתי את קלקיליה בתחושה ברורה, שהאינתיפאדה והכיבוש השיגו דברים רבים וחיוביים בקרב העם הערבי שם. אינם פוחדים יותר מהצבא הישראלי; הם משתפים פעולה זה עם זה בצורה כזאת שאנר יכולים רק לקנא בהם. רוחם חזקה והם יודעים שזהו רק עניין של זמן עד שתהיה להם מדינה והם מוכנים להמשיך בהתקוממות כל זמן שיקח לישראלים להבין זאת. אני מאמינה שהם יסלחו לנו על שאנו גורמים להם לסבול לזמן כה רב, ואני מאמינה שהשלוש עם הפלסטינאים לא יהיה רק פיסת נייר. הם זקוקים לנו לקיומם בים הבוגדני של מדינות ערביות לא אוהדות, ואנו זקוקים להם מאותה סיבה עצמה. אנו באמת זקוקים למדינה ערבית ידידותית ושוחרת שלום בסמוך לנו. הם סומכים עלינו יותר מאשר על מדינות ערב והם מקבלים שאנו כאן לתמיד, למרות שבוודאי היו שמחים אילו נעלמנו לפתע. ישראלים רבים חשים אותו הדבר כלפיהם. אולם בסופו של דבר על כולם להסכים שלישראלים וגם לפלסטינאים ישנה הזכות להיות כאן. אזי תהיינה שתי מדינות, והשלוש יהפוך למציאות.

זה חייב להיות כך.

רג"י פרלסון

זה כואב לוי

מקרה שקרה וכך היה... (קרה כבר הרבה פעמים)

לפני כמה ימים הייתי אמור להגיע לצבא. קמתי מוקדם בבוקר במטרה להגיע בזמן לבסיס. כשהגעתי לרחבה בשעה 05.00, ראיתי מכונית סובארו עם חברי משק בדרכה החוצה לכיוון תל-אביב, לעבודה. כיוון שהיו רק שני חברים בספסל האחורי, חשבתי לתומי שאוכל להגיע איתם עד תל-אביב, אבל להפתעתי הנהג פנה אלי ואמר: "אני מקווה שאינך מתכוון לצופף אותנו?!" והוריד אותי בראש-פינה.

אני שואל אתכם - האם זה הבית שהייתי רוצה לחזור אליו אחרי הצבא? כשהגעתי לבסיס (אחרי תל-אביב) סיפרתי את הסיפור לחברי ביחידה והם בתמימותם שאלו אותי אם זה קיבוץ.

אני כותב לכם בתקווה שישנו את הנורמה, ששלושה אנשים מאחור זה יותר מדי. נ.ב. כידוע לכם, חייל שמאחר חוטף חזק ואפילו לא יוצא שבת הביתה.

על החתום - חיילים שמפריע להם
(שם הכותב שמור במערכת)

ושׁוב בעניין התורנות

כבר הרבה זמן רציתי לכתוב ל"דבריי", אך העדפתי לשמוע קודם אחרים. היום, לאחר שקראתי כמה מאמרים ושמעתי הרבה שיחות בין חברים, החלטתי לכתוב את שאני מרגישה.

ובכן, לא כך חשבתי כאשר החלטנו באסיפה בקשר לתורנויות. אומר בכנות - התביישתי כשראיתי חברים, שלי ברובם הם כמו הוהים לי, שהגיעו לגיל הפנסיה ומצאו יום אחד פתק בתיבת הדואר, לפיו עליהם לעבוד בתורנות בחדר-האוכל ("את/ה בתורנות בחדר-האוכל"). בכל מקום בעולם אנשים בגיל הפנסיה מתנדבים לעבודות מסוג זה. פה לא נתנו לוותיק את האפשרות לומר "קשה לי", מפני שיש כבוד וגם בושה, כי הרי "העבודה היא חיינו" (לצעי-רים היא היתה חיינו...).

הייתי בטוחה שמטרת התורנויות הנ"ל היא לעזור לענף המפעל לא להוציא אנשים מהמשמרות בענף הרווחי שלנו. (לפי ידיעתי, הדבר אינו מתבצע, היות ואנשי המפעל רשומים לתורנויות בחדר-האוכל במקום לעבוד שעתיים בייצור נוסף במפעל).

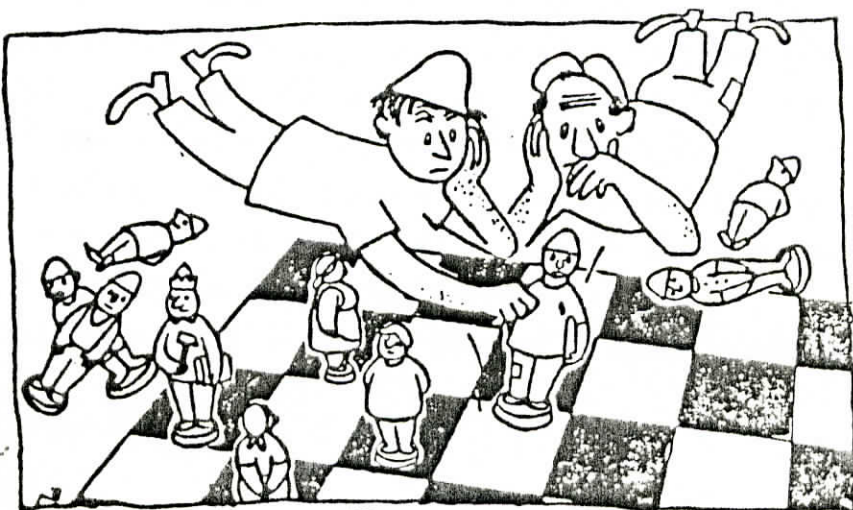
אני, לדוגמא, קיבלתי תורנות במועדון. אני רואה זאת כבדיחה לפתוח את המועדון לזמניים + עוד כמה ילדים לכוס קפה. אני מעדיפה להזמין אותם אלי הביתה! ועוד לעניין חדר-האוכל. יש רעיון לסגור את הבניין בערבים. אין הוא כיום מקום נעים לשבת בו לאנשים מבוגרים, שילדיהם כבר בגרו, ולשמוע את הצריחות של הילדים המתרוצצים בין רגלי החברים, בלי תשומת-לב מצד ההורים. היש דבר יותר יפה מלשבת בחיק המשפחה ולאכול ארוחת-ערב נעימה? (זהו נושא שטוב יהיה אם יובא לדיון).

היות ואני חלק מצוות ענף חדר-האוכל, חייבת אני להוסיף כדי להמחיש את המצב שבו כל ערב עובדים חמישה חברים שונים בתורנות. בבוקר המקום במצב של אי-סדר עקב התחלפות האנשים. בזמן עבודת הצוות הקבוע המקום נשאר מסודר. לרוב הקיטור עובד עד הבוקר (חשמל רב), התנורים עובדים, העגלות לא במקום, הדלת הראשית פתוחה, חתולים (ועכברים) מטיילים להנאתם על הכלים שאתם אוכלים מהם בבוקר...

ענפים אחרים: רוב ענפי השירות, כגון קוסמטיקה, מספרה, פדיקור וכד' - עדיין אתה מקבל את תורך בשעות העבודה. האם הכוונה לא היתה שמקומות אלו יהיו פתוחים בשעות הפנאי של החברים?

מספיק להביא דוגמאות. הייתי מאוד מעוניינת שנושא זה יובא לדיון רציני מחדש לטובת כלל החברה.

א ב י ב ה ג

עמוד 2-

מזל טוב

?

שם

מזל טוב

מזל טוב

עמוד 2- בעלוננו מוקדש, כידוע לאיחולים למיניהם: לימי הולדת וימי שמחה אחרים. זה זמן רב פונים אלי חברים ומתריעים על אורך הרשימה, הכוללת כעת גם את כל בני המשפחה של בני משק שלא גרים איתנו.

תמיד התלוצצתי שאתחיל לצמצם את הרשימה כשהיא תתחיל לתפוש יותר מעמוד אחד, אבל אני מודה שגם לי לא נוח לאחרונה עם רשימה הכוללת כשליש תושבי חוץ. לא פעם אני צריכה לחשוב פעמיים כדי לזהות שם זה או אחר, שמספקת לי ריבה בנאמנות כל שבוע.

היות ופניות קודמות שלי אל קהל הקוראים להביע את דעתם בנושא לא נשאו פרי, אני מציעה בזה לצמצם את "עמוד 2", ולכלול בו (א) תושבי הכפר מכל הסוגים (ב) בני המשק הגרים מחוץ למקום.

בעוד שבועיים נתחיל (16.6.89) להדפיס את "עמוד 2" במתכונת החדשה, אם לא נקבל עד אז הצעות אחרות.

אנגה

שנת חופש-גישה רלוונטית

שמואל ח.

אין חולקים על כך שאנו מהווים חברה פתוחה, וזכותו של כל פרט להחליט האם הוא רוצה להיות חבר ושותף לחברה הזאת, או אם ברצונו לצאת ממנה. לעקרון הזה של חופש הפרט להחליט לעצמו מתי הוא חלק בחברה זו ומתי הוא רוצה לצאת ממנה, עם כל החיוב הטמון ביסוד הזה, קיימות גם בעיות לגבי אחריותו של הפרט לחברה. חברה מקבלת החלטות רבות והתחייבויות רבות שחלות על החברה כולה, והן מבוססות בדרך כלל על ההנחה שהחברים הנמצאים במקום מקבלים על עצמם את מלוא האחריות על אותן התחייבויות.

החופש של הפרט להחליט לפרוש בכל רגע גורם גם לחוסר אחריותו ביחס למימוש התחייבויות שהתקבלו בשמו. כל זאת נאמר לגבי הנושא של חופש הבחירה של הפרט באופן כללי ביותר. אולם, אנחנו נמצאים בסיטואציה מיוחדת במינה, המחייבת התייחסות מיוחדת לכל הקשור לנשי-אה בעול הכבד של המשבר הכלכלי העובר עלינו, והצורך של התגייסות החברה כולה כדי לנסות להוציא את העגלה הזאת, שהיא תקועה, ושניתן להוביל אותה חזרה אל הדרך הסלולה רק אם כל פרט ופרט רואה את עצמו שותף למאמץ הכולל. במצב הזה, אין לדעתי כל מקום למחשבות של הפרט על נטילת חופשות ארוכות מכל סיבה שהיא.

המשך ע' 14

אין כל סיכוי לצאת מן הסבך הכלכלי-משקי שלנו, אם אין הכרה ומודעות מלאה אצל כל אחד מאיתנו שמוטל על כל אחד לתרום את חלקו למאמץ הכולל הזה. נטילת חופשה ארוכה משמעותה התחמקות מקבלת אחריות ע"י הפרט ומהשתתפותו במאמץ של החברה.

חבל לי שחברה, המופקדת על רשות ועדת החברה שלנו, כותבת ב"דברי הכפר" לפני שבוע, שהיא היתה רוצה שהמושג של נטילת חופשה ארוכה "יכנס לשיגרה אצלנו - חברים יוצאים וחוזרים" - ושהיא תביא את הנושא לדיון בוועדת החברה.

אפילו הייתי רוצה לחפש איזושהי דוגמה כדי להמשיך את מידת חוסר הבנתה של מרכזת ועדת החברה שלנו למצבנו העגום בו אנו נתונים, לא יכולתי למצוא דוגמה טובה יותר. איך ייתכן שחברה מקבלת על עצמה אחריות רצינית של ניהול ענייני החברה שלנו, כאשר היא מגלה חוסר הבנה מינימלית למצבה האמיתי של אותה חברה, שהיא מופקדת על ניהול ענייניה.

לו הדברים היו נאמרים כעקרון כללי, ושכך היתה רוצה לראות את חברתנו הפתוחה, למרות העיתוי הבלתי מוצלח של כתיבת דברים כאילה - נחא. אבל לא, היא כותבת במפורש "דווקא עכשיו יש להכריז על הזכות הזאת כחלק אינטגרלי של הקריירה הקיבוצית". האם אנו נמצאים בגן עדן של שוטים?

שמואל ח.

+++++

ש י נ ר י ס... ש י נ ר י ס (2)

+++++

במאמר הראשון כתבתי שהמושג "לכל אחד לפי צרכיו" אינו פועל ואולי אף פעם לא פעל. לכן הקיבוץ ביסס את התארגנותו על שוויון בין החברים לפי גודל המשפחה וכו'. בואו ננסה לשמור על היסוד הזה ותוך כך להתחיל בשינויים הדרושים. ואני מציע להתחיל בצד הצרכני, כי בצד זה של חיינו יותר קל למדוד גם את השוויון וגם את הבזבוז שנובע מצריכה משותפת. לדעתי, אין כל אפשרות לחזור לעיקרון של שוויון שכולל גם הנאות שמגיעות מבחון, ולכן נתרכז על הצרכים שהקיבוץ מספק.

נדמה לי, שכבר ברור לכולנו שיש בזבוז רציני של כלהמצרכים שמסופקים באופן כללי, כגון חשמל, מים וגם אוכל. לעומת זאת מצרכים המחולקים לפי תקציב אישי מאפשרים לחבר לבחור בין רצונותיו השונים וגורמים גם לחיסכון בשימוש, כדי להשאיר כסף לקנייה אחרת או לחסוך כסף לתוכנית ארוכת-טווח, כגון חופש בחו"ל.

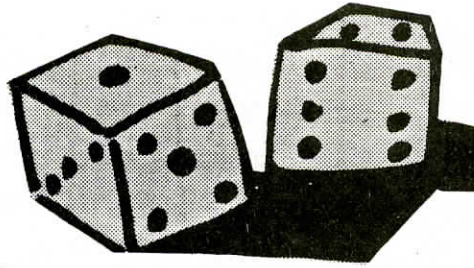
לכן הצעד הראשון בשינוי צריך להיות בהרחבת התקציב האישי עד שהוא כולל כל הצד-דים הצרכניים של החברה. כמובן, צעד זה גם ירחיב את הפער ברמת החיים בין החברים שיש להם מקורות חוץ ואלה שחיים על מקורות הקיבוץ בלבד. למרות זאת, נדמה לי שכל החברים יהיו יותר מרוצים, כי לפחות לא נחיה בשקר וזה תמיד מקל.

אני כולל את המזון בתוך התוכנית, למרות שהתרגלנו לחשוב על חדר-האוכל כדבר מרכזי בחיי הקיבוץ וכאילו הוא אחד היסודות האידיאולוגיים של השיטה. אם ברצוננו לעודד את החברים לאכול בחדר-האוכל ולא בבית, אפשר לקבוע תעריפים יותר זולים לאוכל שאוכלים שם מלאוכל שלוקחים מהמרכז. נדמה לי שהבדל קטן אפילו במחיר המצרכים הקולי-נריים יבטיח המשך בשימוש יעיל בחדר-האוכל.

בכל אופן, הצעתי היא להטיל על ועדת החברה להתחיל בדיונים, כדי להביא את הרעיון היסודי לפסים מעשיים, גם אם כעת - בגלל המצב הכלכלי - יכול להיות שלא נוכל להפעיל את השינויים הדרושים מיד.

מיכאל כהן

קזינו נודד

זה שלכפר הנשיא יש קזינו - ידוע. זה שהם משכירים אותו לקיבוצים אחרים תמורת 200 שקל - גם זה ידוע. אבל עכשיו הם גם נענים לפניות של בתי-מלון וועדי עובדים, ומגיעים, 16 אנשי הצוות וכל המיתקנים, בשעה היעודה, ועורכים ערבי הימורים מפוארים תמורת תשלום.

הודית ברק, האחראית על הצוות: "בעבר עשינו ערבים כאלה בהתנדבות, למטרות צדקה. למשל, הזמינו אותנו מבית-חולים "שערי צדק" או מהאגודה למלחמה בסרטן. לאחרונה פנו מחברת "סימנס", וביקשו שנערוך ערב במלון "דן-אכדיה", עבור קליינטים פוטנציאליים שלהם. יצאנו אחריהצהריים, חזרנו ב-3.00 בלילה, והיה מאוד נחמד".

- כמה משלמים לכם עבור ערב כזה?
"אין מחיר קבוע, כי עשינו את זה רק פעם אחת. חישבנו את התשלום לפי 16 ימי העבודה של החברים + החזר הוצאות הנסיעה".

הקזינו, צריך לומר, חוקי לחלוטין. אסור להכניס לאולם כסף אמיתי, ומהמרים על כסף משחק. בערבי התרמה ממירים המשתתפים את סכום התרומה בשטרות מודפסים. אנשי הצוות המפעילים את המיתקנים לבושים כולם במכנסים שחורים, חולצה לבנה, עניבות וכובעים מיוחדים, אותם הם "מארגנים לעצמם" לפני האירוע. את הערב הם לייבים להכין מספר שבועות מראש - לבדוק שהאולם מספיק גדול, להשיג אישור מיטטרי, ולדאוג למערכת הגברה וחשמל.

באירוע יכולים להשתתף עד 300 מהמרים: "זה חייב להיות ערב סגור, כדי שנוכל לשלוט באנשים. בכל זאת, המשחק יכול קצת להתפרע. אנשים נכנסים לעניין של להרוויח, זאת ההנאה הכי בצחוק".

בדרך כלל, אלה שמרוויחים מקבלים פרסים סימליים, מטעם המארגנים.

"אנחנו אוהבים מאוד לעשות את זה - אומרת יהודית - אבא שלי, שבנה את המיתקנים, הוא בן 72, ועדיין נוסע איתנו לכל מקום. בשבילו, לראות אנשים משחקים ומתלהבים, זאת ההנאה הכי גדולה.

בינתיים הם לא מפרסמים את עצמם, אבל עכשיו, אחרי ההצלחה בדרך-אכדיה, אולי יתחילו לחשוב על כך ברצינות, כעוד דרך לצימצום החובות.

שרה'לה צפרוני

סוף סוף, בגליון של 24.5.89

של "קיבוץ" הופיע קטע

חיובי על כפר הנשיא -

ודווקא באותו שבוע אזלו

העותקים, ולא כולם הספיקו

לקרוא. אז - הנה:

. ו כ ה מ ש ך ט ב ע י ל א ו ת ו נ ו ש א

"קום התנערה עם חליכה, עם עבדים ומזי רעב -- והימורים.

כן - בלקג' אק ורולטה הגיעו אפילו לקיבוצים", כך רזי ברקאי

בתוכניתו "הכל דיבורים" ברשת ב' השבוע. המאזין המשועמם זוקף

אוזניים, קושר בין "קיבוצים" ו"ספינות קזינו" ומוכן לקטע

שערורייתי נוסף.

רזי מצלצל, כהרגלו, למספר טלפון, ואומר: "כפר הנשיא - שלום יהודית ברק" ובקצה השני של הקו

נשמע קולה הרגוע והבוטח (!....!) של יהודיתנו.

כבר בהתחלה היא מבהירה למנחה תאב הסנסציה כי אנחנו "מהמרים כשעשוע", ועומדת בגבורה גם בשא-

לות כגון: "את טובה ב-בלקג'אק?" ("לא - אני אוהבת לראות אנשים נהנים מהמשחק"), או "אתם

לפחות ככה מרוויחים מהצד כשאתם שולחים את הקזינו לקיבוצים אחרים?" ("אנחנו לוקחים תשלום

סמלי - 200 ש"ח" - וגם המנחה הסכים שאין זה בסיס להתעשרות קלה...)

היו גם רמזים שכנראה הקיבוצניק המשועמם המצוי צריך את הגירוי של ההימורים, ושאוּלי

במקומות אחרים ממירים את הכסף המדומה בשטרות של ממש, אבל ג'ודי שמרה על רוח טובה, נתנה תשו-

בות שקטות ומחוייכות, שפרקו את חיציו של רזי ברקאי. בתושייה ראוייה לציון היא הקליטה את

הראיון בטייפ. "אני הייתי בסדר, דווקא" היא אומרת מופתעת - ואנחנו דווקא ידענו שתהיי

בסדר.

(אפשר לשמוע את ההקלטה אצל יהודית או אצל אנגה)

(1) ר ו פ א: במשך חודש יוני, בהיעדרו של ד"ר שלום, יהיו שינויים בימים של קבלת קהל אצל הרופא במרפאה. אנא תעקבו אחרי המודעות שנפרסם בעניין על לוח המודעות הכללי.

(2) רופא גניקולוג: ד"ר דויטש מגיע למשק באופן פרטי. העלות למשק לכל בדיקה היא \$ 20. בתיאום עם ד"ר דויטש, ועדת הבריאות וצוות המרפאה ננסה שיטה חדשה: (א) צמצום מספר הביקורים של ד"ר דויטש. (ב) בדיקות שיגרה של נשים ייעשו בהפרשי זמן ארוכים יותר.

(3) רופא שיניים: תזכורת: לפלואור במים יש חשיבות רבה. בתקופה האחרונה חלה ירידה בדרישה לפלואור. אנו מבקשים להקפיד על השימוש בו. אפשר לבקש במרפאת השיניים עבור ילדים עד גיל 12.

רות גולן

א י ך ל ה ש ת ז ף . . .

(תמצית הרצאה ביום עיון שאורגן ע"י הוועדה הבין-קיבוצית לקוסמטיקה, שהשתתפה בו בקי ארנברג)

גלי האור הנחשבים לאויב מספר 1 של עור האדם הם אותם הגלים, הנמצאים בתחום האולטרה-סגול והם מכונים ULTRA-VIOLET B, או בקיצור UVB. גלי אור משפיעים על חלבונים וחומצות נוקלאות בעור האדם.

אצלנו בארץ החודשים המסוכנים הם יולי-אוגוסט, כאשר השמש נמצאת צפונה מקו-המשווה. שעות הקרינה המסוכנות הן בין 10.00 בבוקר עד 16.00 אחה"צ. הסכנה מוגברת ע"י גורמים שונים: חום, רטיבות, רוח חזקה, מים שמחזירים את קרני השמש ומריחת הגוף בשמנים רגילים. עננות בשמים הקיציים אינה מגינה כלל וצל מגן במידה מועטת. יש גם תרופות מסוימות העוללות להגביר את הרגישות לפגיעת השמש, בהן נכללים סולפונמידים, ברביטורטים ועוד. באוסטרליה, שתושביה מכורים לשמש ולחוף הים, בעיית סרטן העור מתחילה ללבוש ממדי מגיפה. מי שחשוף לאור השמש מגיל צעיר פגיע במיוחד. לעומת זאת המהגר האירופי, המגיע בגיל מבוגר לשמש האוסטרלית, נפגע פחות.

הקרמים והתחליבים להגנה מפני חדירת יתר של קרני השמש לעורנו מסווגים לפי SPF (SUN PROTECTION FACTOR) - אולטרה סול. לתיבזקות יש להשתמש ב-SPF 12, יש למרוח את החומר כשעתיים לפני שיוצאים לחוף או לבריכה ולהוסיף עוד שיכבה כשמגיעים לשם. רוב התכשיטים נשטפים במים ובזיעה, לכן יש לחדש אותם אחרי הרחצה או אחרי זיעה רבה. כמובן, הרחצה בשעות החמות היא על אחריות המתרחץ בלבד. מומלץ להשתמש בקרם הגנה בזמן רחצה בבריכה בשעות הסיכון הגבוה.

ועדת הבריאות

העובדת הסוציאלית

עקב אילוצים רפואיים (שמירת הריון) לא תוכל מלכה, העובדת הסוציאלית, להגיע אלינו מעכשיו עד סוף אוקטובר, בערך.

חברים שנמצאים באמצע תהליך העבודה עם מלכה ומעוניינים להמשיך ברגע זה, מוזמנים לפנות למזכירה להסידת העניין. (יש אפשרות לנסוע אליה).

קרול ב.

יומן תרבות

הערב, ליל שבת, 2.6.89

אנו מעבירים את הגשת ה**הצה**/תה מהמועדון למרפסת הפתוחה שבחלק החדש של חדר-האוכל. המקום יהיה פתוח לקהל משעה 20.00 עד תחילת תוכנית הערב, ב-21.30 ואנו מבקשים מההורים להסביר לילדיהם, שאינו מיועד להם.

ובשעה 21.30 ש י ר י י ר ו ש ל י ם

מועדון-זמר לרגל יום ירושלים, בהנחיית כוחות מקומיים.

המקום: החלק המורחב של חדר-האוכל.

כל המעוניין להצטרף לנגנים, מוזמן להביא כלי נגינה!

ל ה ת ר א ו ת !

פִּינֵת הַסֵּרֵט הַשְּׁבֻעִי

NCMAN'S LAND

שם הסרט: ס י מ ט א ו ת ה פ ש ע

בימוי: פיטר וורנר

משחק: ד.ב. סוויני, צ'ארלי שין, לארא האריס

הסרט הוא בעצם מעין עכבר העיר ועכבר הכפר, במהדורה מבוגרת. עכבר הכפר הוא שוטר טירון מסאן-דייגו, שמגיע ללוס-אנג'לס ונכבש בפיתויי הכרך הגדול. הוא מתארח בביתו של עכבר העיר, נער תפנוקים עשיר בעל וילה מרשימה בגבעות הוליווד.

בתהליך ההזדהות עם נער העיר העשיר והמושחת הוא זונח את תפקידו ומטרתו ונכבש בנהיגה מטורפת והבילויים במועדונים פרטיים, עד שהוא הופך להיות חיקוי של הנער העשיר, עם הג'ל בשערות ומשקפי השמש השחורים. כל זאת עד השיעור האחרון, או הלקח האחרון, שבו הוא מבין שמה שמרשים את האנשים באמת זה שקית נייר של חנות יוקרה. כלומר, השקית הנכונה עושה את האדם.

היה יכול להיות סרט גדול, אילולא סחב אותו הבמאי לכיוון של סרטי הנעורים.

ו. (וילמה) סרטים

ג.ב. בשבוע הבא - "פירטים" של פולנסקי.

PARENTS PAGE

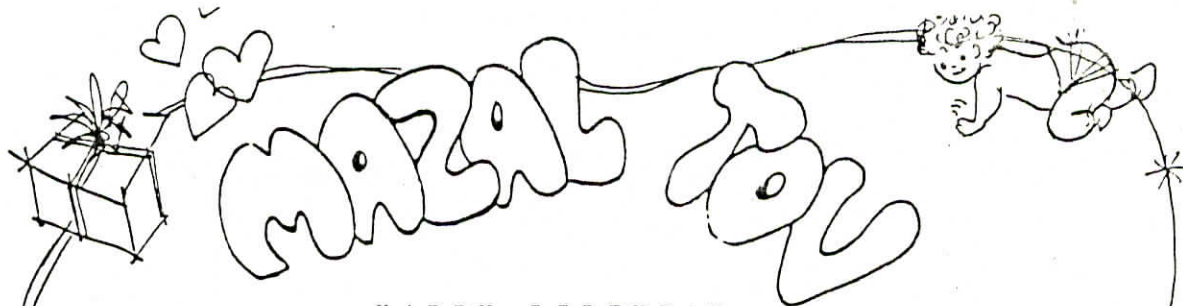
NEWS OF THE WEEK

- * You should have heard Judy Barak this week on the radio! She was interviewed (by telephone) on the Army station about the "Casino in Kibbutz". She sounded relaxed, informative, and didn't let herself be drawn into a discussion about the moral implications of 'gambling'. We recorded the talk (in Hebrew) - you can hear it at Judy's.
- * Seven of our "Bar-Mitzvah" boys visited an Air Force Base last week. This was by special request (each child may ask to visit a place of historic or national importance). They were shown round by Yonathan Lipschitz, himself a helicopter pilot, and had a lovely time.
- * With a farewell party at the swimming pool (by invitation only) we said good-bye to the present Ulpan, and hope to open again in September. During the summer there may be short-term groups staying with us.
- * We were sorry ^{to} say good-bye to Bob and Anne (Carol's parents), who decided to return to the "New World", after learning all that Hebrew in the Ulpan. We hope to see them from time to time.
- * Marky's studio is again "open for business". You may 'window shop' there, or maybe even buy one of his paintings. He will be pleased to show you round if you get in touch with him.
- * In the meantime the "planned electricity cuts" have been postponed. (For the unplanned ones we are not responsible!). We'll keep you posted.
- * On 16.6. We will have a reception for John and Debby, who were married in England on the 4th. Mazal Tov. Additional weddings on the way:
Yonathan Lifschits and Netta Yif'at Broer and Shlomo
- * A speedy recovery to Pearl, who is in hospital in Safad.

Shabbat Shalom,

Inge

Ilse and Adam, Dori and Efrath,
would like to thank you all for
the kind wishes and gifts on the
occasion of their Simcha.
"Nur auf Simches!" as they say.

HAPPY BIRTHDAY

4.6.89. Gershon Sherak

Ya'el Frank

Ya'arah Easton

5.6. Jim Whitham

P'ninah Lipschitz

Uri Golan

6.6. Mrs. Alice Ebstein

Ayala Jackson

Max Heres

Nirit Elman

Sivan Cohen

Tal Samberg (grandson)

8.6.89. Clair Epstein

9.6. Sivan Bedak (Abb granddaughter)

10.6. Les Gershman

Gil'ad Maser

Ma'or Cahana (Cohen grandson)

T O N I G H T - Friday - Coffee will be served on the terrace adjoining
the new extension of the dining room
from 20.00 - 21.30, followed by a sing-song, in honour of Jerusalem Day
which was celebrated this week.

F I L M O F T H E W E E K - N O M A N ' S L A N D

The film will be shown on Sunday night this week.

with Charley Chein, Lara Harris, D. R. Sweeney.

The story of a young and innocent police-man who arrives in Los Angeles
determined to stamp out crime, but quickly finds himself caught up in
the night life of the big city.

From the Clinic:

While Dr. Jim Shalom is

away, surgery hours will
be changeable.

Notices will be put up
on the clinic notice-board
regularly. Keep well.

